

Svećenicima
Marijinim
predragim sinovima

PRIJEVOD 21. TALIJANSKOG IZDANJA

Obznanjujemo da se poruke, sadržane u ovoj knjizi, trebaju shvatiti ne kao riječi izrečene izravno od Gospe, nego primljene u obliku nutarnjih govora, od strane don Stefana Gobbija. Njihovo izdavanje je u skladu s odlukama koje je dao Papa Pavao VI, 14. listopada 1966.

Knjiga se dijeli besplatno budući da nije tiskana radi trgovačkog dobitka. Prema tome, nitko nije ovlašten da traži novac, priloge ili darove. Tko bi želio doprinijeti troškovima tiska i poštanskih usluga, može slobodno poslati darove na:

Svećenički marijanski pokret – Trg sv. Marka 5 – 10000 Zagreb

Naslov izvornika:

**“Ai Sacerdoti figli prediletti della Madonna”
21° Edizione Italiana**

CENTRO INTERNAZIONALE
MOVIMENTO SACERDOTALE MARIANO
Via Mercalli 23
I-20122 MILANO
Italia

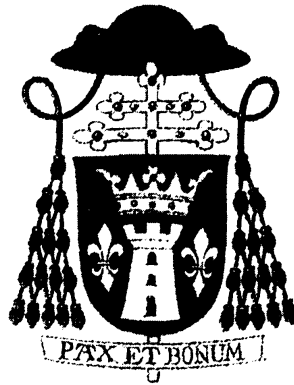
Izdaje:

Svećenički marijanski pokret
Župni ured sv. Marka
Trg sv. Marka 5
10000 ZAGREB

Odgovara:

vlč. Mihajlo Dudaš

Copyright ©1986 – Nijedan dio ove knjige ne može biti objavljen ili reproduciran, bez pismenog dopuštenja Centra iz Milana. Tiskati knjigu integralno (cjelovito), ne u obliku dodataka, ovlaštene su samo Nacionalni centri za prevođenje Svećeničkog marijanskog pokreta. Svako prekoračenje ove norme bit će zakonski gonjeno.

Kardinal

Bernardino Echeverria Ruiz, OFM

Nakon što sam pročitao i razmatrao Poruke koje je naša draga Gospa povjerila don Stefanu Gobbi, smatram privilegijem što mogu dati IMPRIMATUR za izdavanje ove knjige. Zbog toga bih također htio iskoristiti ovu priliku da preporučim čitanje ovih Poruka, jer one pospješuju širenje štovanja Presvete Djevice Marije.

San Marino, 29. lipnja 1995., na svetkovinu Svetih Apostola Petra i Pavla

Card. Bernardino Echeverria Ruiz

A handwritten signature in black ink, which appears to read "Bernardino Echeverria Ruiz". The signature is written in a cursive style and is positioned below the printed name.

Umirovljeni Nadbiskup
Guayaquila
Apostolski administrator Ibarra

“...od Boga sam ishodila Crkvi Papu, kojega sam Ja pripravljala i oblikovala.

On se je posvetio mom Bezgrješnom Srcu i svečano mi je povjerio Crkvu čija sam Ja Majka i Kraljica.

U osobi i djelu Svetog Oca Ivana Pavla II, odsijava moje veliko svjetlo, koje će postati toliko jače, koliko će više tama sve obavijati.”

1. siječnja 1979.

NAPOMENA DVADESETPRVOM IZDANJU

Dvadeseto izdanje ove knjige, koje je izašlo u ožujku prošle godine, već je raspacano. Posvuda je i dalje u stalnoj potražnji.

Ova činjenica nameće razmišljanje.

Kao što sam već upozorio, u napomeni prethodnih izdanja, knjiga odgovara potrebama na koje duboko upozoravaju duše, kao i stvarnim potrebama crkvenog života danas.

Ali ima još nešto.

Iz čitanja posljednjih poruka, u kojima se razvija crvena nit cijele knjige, shvaćamo da su u tim porukama opisana vremena koja živimo i način njihovog autentičnog tumačenja u svjetlosti Duha.

– Iznad svega je jasno opisana kriza vjere, koju je već najavila Gospa u Fatimi, a koja je danas sve teža i uzima sve više maha. Stalno širenje zabluda, u svim dijelovima Katoličke Crkve, uvjerava nas da upravo živimo vrijeme velikog otpada o kojem piše sv. Pavao u svojoj drugoj poslanici Solunjanima, drugo poglavlje, treći redak. Otuda stalni brižan i žalostan zov u porukama da idemo putem prave vjere, slijedeći Mariju, vjernu Djevicu, kojoj se utječemo na poseban način posvećujući se njezinom Bezgrješnom Srcu.

– Zatim se opširno opisuje situacija unutrašnjeg nejedinstva Crkve, koje je prouzrokovano osporavanjem (kontestacijom) Pape i odbijanjem njegovog Učiteljstva. Bolni razdor koji je izazvan šizmom mons. Lefebvrea, samo je jedan znak dubljeg razdora, iako on još nije otvoreno i javno objavljen. Otuda onaj stalni poziv u porukama na hrabro, ponizno i snažno jedinstvo s Papom, kojemu je Isus Krist dao zadatak da pase njegovo stado, da predsjedava u milosrđu i ljubavi, da bude temeljem cijele Crkve, te da je održi u sigurnosti vjere i istine, slijedeći Mariju, Majku jedinstva.

– Osim toga, veoma se ističe da je danas teorijski i praktični ateizam, koji je uzeo svjetske razmjere, stvorio jednu novu ateističku i materijalističku situaciju, u kojoj se općenito traži opravdanje za grijeh, i ne gleda ga se više kao moralno zlo, nego ga se uz pomoć sredstava javnog priopćavanja uzdiže kao neku vrijednost i dobro. Tako sve više uzima maha običaj življenja u grijehu i grijeh se više ne ispovijeda, a kršćanska se dužnost sve više svodi na razinu zajednice i društva, dok se zaboravlja osobna dužnost pojedinca da živi u milosti Božjoj, te da ide putem svetosti. Otuda stalni poziv u porukama na potrebu obraćenja, te da se asketskim pregnućem u borbi protiv grijeha, ide putem molitve, pokajanja, svakodnevnog vršenja teoloških kreposti vjere, ufanja i ljubavi, i svih moralnih vrlina, osobito poniznosti, čistoće i poslušnosti, slijedeći Mariju koja je za sve primjer i uzor svetosti.

– Konačno, u tim je porukama stalno i jasno istaknuta apokaliptičnost vremena u kojem živimo, a to je ustvari, onaj aspekt poruka koji najviše zbuñuje, štoviše, sablažnjava mnoge. Ali čemu se čuditi? Nije li dosta znakova koji govore u prilog tomu da živimo upravo u takvom vremenu?

Stavljam na razmišljanje svima neke značajne riječi koje je Papa Pavao VI rekao 1977., godinu dana prije svoje smrti, a koje su citirane u knjizi 'Pavao VI tajna' koju je napisao Jean Guittou, str. 152. i 153. "U ovom trenutku veliki je nemir i u svijetu i u Crkvi, i ono što se dovodi u pitanje je vjera.

Događa se sada da si ponovim zagonetne Isusove riječi iz evanđelja po sv. Luki: 'Kada se Sin čovječji vrati, da li će još naći vjere na zemlji?' Događa se da izlaze knjige u kojima je vjera u uzroku u svezi s nekim značajnim pitanjima, a da biskupi šute jer ne smatraju te knjige nastranima. A to je po meni čudno.

Ponekad ponovno čitam evanđelje o kraju vremena, te zaključujem da se upravo sada pojavljuju neki znakovi toga kraja.

Jesmo li blizu svršetku? Nikada nećemo znati odgovora.

Ali trebamo biti pripravnici, iako sve još može potrajati veoma dugo. Ono što me zapanjuje, kada razmišljam o katoličkom svijetu, jest da se ponekad čini da unutar njega prevladava jedno mišljenje koje je nekatoličke naravi, te se može dogoditi da takvo nekatoličko mišljenje unutar samog katolicizma sutra postane najjače. Ali ono nikada neće biti mišljenje Crkve. Potrebno je da se održi maleno stado, pa ma kako maleno bilo." (Papa Pavao VI).

Zašto se onda sablažnjavati ako danas Marija, Majka Crkve, snažno posreduje, kako bi si stvorila malo stado koje će ostati vjerno Kristu i njegovoj Crkvi?

Želja mi je da ova knjiga pomogne svakom onom tko je uzme u ruke da i sam postane dio tog malenog vjernog stada koje si Gospa danas oblikuje i vodi u sigurno utočište svog Bezgrješnog Srca.

1. siječnja 1996.
Svetkovina Marije Majke Božje

Duhovni vođa

Preporuča se meditativno čitanje cijelog uvoda radi točne i umjerene interpretacije poruka sadržanih u knjizi.

U V O D

SVEĆENIČKI MARIJANSKI POKRET

Prvi dio

POSTANAK – ŠIRENJE – DUHOVNOST

POČETAK

8. svibnja 1972. don Stefano Gobbi sudjeluje u jednom hodočašću u Fatimi i u Kapelici ukazanja moli za svećenike, koji ne samo što osobno kane iznevjeriti svoje zvanje, nego se pokušavaju okupiti u udruženja koja su nepokorna Crkvenoj vlasti.

Neka nutarnja sila goni ga na pouzdanje u Marijinu ljubav. Služeći se njime kao poniznim i siromašnim oruđem, Gospa će sakupiti sve te svećenike i oni će prihvatiti poziv da se posvete njezinu Bezgrješnom Srcu, da se čvrsto združe s Papom i s Crkvom koja je s njim sjedinjena, i da vode vjernike pod sigurno okrilje njezina majčinskog Srca.

Tako bi se oblikovala moćna četa, raširena po svim stranama svijeta, i sakupljena ne sredstvima ljudske propagande, već nadnaravnom snagom koja proizlazi iz šutnje, molitve i postojane vjernosti vlastitim dužnostima.

Don Stefano zamoli u sebi Gospu za neki mali znak potvrde, koji mu je Ona točno prije završetka istog mjeseca dala u Nazaretu, u svetištu Navještenja.

Svećenički marijanski pokret vuče svoje podrijetlo od ovog jednostavnog i nutarnjeg nadahnuća što ga je don Stefano imao u Fatimi za vrijeme molitve.

No što je poslije trebalo konkretno učiniti?

U listopadu te iste godine začeo se jedan bojažljivi početak s molitvenim i prijateljskim susretom između tri svećenika u župi Gera Lario (Como); o ovom Pokretu obavijestili su neki katolički dnevници i časopisi.

U ožujku g. 1973. bilo je upisano četrdesetak svećenika. U rujnu iste godine održao se u S.Vittorino kod Rima prvi nacionalni skup uz sudjelovanje 25 svećenika od njih osamdeset koji su se do tada već bili upisali.

Od g. 1974. započeli su prvi Cenakuli molitve i bratstva između svećenika i vjernika; oni su se postepeno raširili po Europi i po svim stranama svijeta.

Do kraja g. 1985. don Stefano Gobbi pohodio je više puta svih pet kontinenata da bi predsjedao regionalnim Cenakulima, a radi toga je čak 300 puta letio avionom i mnogo puta putovao automobilom i vlakom. Održao je 890 Cenakula, od kojih 482 u Europi, 180 u Americi, 97 u Africi, 51 u Aziji i 80 u Oceaniji.

ŠIRENJE

Svećenički marijanski pokret uspio se proširiti na tih i neobičan način.

Među gotovo svim narodima Europe, Amerike, Azije, Afrike i Oceanije sada su već određeni odgovorni za svaku naciju, kojima je povjeren da skupljaju pristupe i da prate oblikovanje Cenakula.

Njima je također povjerena zadaća da imenuju različite odgovorne za pokrajine i biskupije, pazeći da se sve obavlja u najvećoj vjernosti duhu Pokreta.

Imajući u vidu samoupravu koja se prepušta nacionalnim centrima, nije lako načiniti točan okvir brojčanog stanja.

To ni nije od velike važnosti, jer se ovdje nalazimo nasuprot “jednom duhu”, koji izmiče vanjskoj kontroli i ostvaruje se u onoj mjeri u kojoj svaki svećenik, koji je to prihvatio, nastoji svakog dana živjeti svoju posvetu Mariji.

Prema upisnicama koje smo primili bilo bi sada već oko tristotine pristaša među biskupima i preko šezdeset tisuća svećenika biskupijskog klera i svih redovničkih zajednica i kongregacija.

Budući da ne postoji pravi i vlastiti upis, za laike se ne može dati ni neka približna brojka, iako se sigurno radi o milijunima.

Ugodno je zatim konstatirati širok pojas svećenika simpatizera; nisu se još upisali u Pokret, ali pokazuju svoju solidarnost na različite načine i u raznim prigodama. Njihov je broj možda veći od broja upisanih. Ako žive duh Pokreta, oni već čine ono što je u njemu bitno, iako se ne nalaze u popisu.

Iako smo, gotovo neopazice, postali brojna četa, još se događa da mnogi svećenici ne poznaju subraću koja žive vrlo blizu i koja pripadaju Pokretu. To se događa u krajevima u kojima je Svećenički marijanski pokret tek započeo, ali i drugdje. Razlog je tome nedovoljna organizacija kojom se raspolaže, što će ostati kao njezino obilježje, te osjećaj opreznosti koji dovodi do toga da se ne daje lako popis ni adrese prvome koji to zatraži, budući da se radi o jednom duhovnom izboru i o naročito nutarnjoj obavezi.

Ipak, posvuda prisustvujemo ovoj čudesnoj činjenici: Gospa misli na to kako će preko Cenakula molitve i bratstva učiniti da se njezini svećenici upoznaju, pomažu, ljube kao braća i tako postanu snaga povezivanja među svim klerom.

Radi utješne stvarnosti Općinstva Svetih smatraju se kao još aktivni i vrlo bliski članovi i oni svećenici koji su pred nama već otišli u vječni život. Tu su neki kardinali (prvi od njih koji se upisao bio je Giacomo Lercaro, tada bolonjski nadbiskup), mnogi biskupi (sjetimo se, među ostalima, mons. Joaoa Venancia Pereire, nekoć biskupa Leiria-e i Fatime, koji se upisao 1973, a umro 1985.) i sada već više od pet tisuća svećenika. Oni su učinili dragocjenim posljednje godine svog intenzivnog apostolata odnosno bolesti prihvaćajući i živući Gospin poziv u Svećeničkom marijanskom pokretu.

Među njima dobro je spomenuti slugu Božjega: P. Gabrijela Allegra, poznatog bibličara i prevoditelja Svetog Pisma na kineski jezik. Njegovo je posljednje djelo bio prijevod na kineski knjige: "Svećenicima Marijinim predragim sinovima".

U svom brzom i podrobnom širenju, Svećenički marijanski pokret naišao je na manje teškoća nego što bi se moglo bojati.

Budući da je njegova značajka vjernost Crkvi i poslušnost zakonitim Poglavarima, tamo gdje su se oni – naročito na razini biskupa – pokazivali nakloni i hrabрили, stvari su napredovale s većom lakoćom. Više se strpljivosti moralo primijeniti u iščekivanju ondje gdje se je vlast pokazala neodlučnom ili ravnodušnom.

Napose u upravljanju "svojim" Pokretom opaža se budna prisutnost Gospe koja rasvijetljuje: krijepi u teškoćama i obuzdava u oduševljenjima; uči da se hrabro služimo slobodom Božje djece i istodobno prijeći da zauzmemo stavove koji bi bili u protivnosti ili kao buna protiv Poglavara, što je u suprotnosti s drugom osnovnom točkom Svećeničkog marijanskog pokreta, a ta je: ljubav prema Papi i prema Hijerarhiji koja je s njim sjedinjena.

DUHOVNOST

a) Što je Svećenički marijanski pokret

Svećenički marijanski pokret je maleno sjeme što ga je Gospa posadila u vrtu Crkve. Vrlo se brzo razvilo u veliko stablo, koje je raširilo svoje grane na sve strane svijeta.

To je Djelo ljubavi što ga je Bezgrješno Srce Marijino dalo da nastane danas u Crkvi kako bi pomoglo svoj svojoj djeci da prožive u pouzdanju i sinovskoj nadi bolne trenutke čišćenja.

U ovim vremenima teških opasnosti Majka Božja i Majka Crkve kreće se neprekidno i odlučno da bi pomogla osobito svećenicima koji su sinovi njezine naročite majčinske ljubavi.

Naravno da su u ovom Djelu upotrijebljena oruđa; na poseban je način bio izabran Don Stefano Gobbi.

Zašto? Na jednoj strani knjige dano je ovo tumačenje: "Izabrala sam tebe jer si najmanje prikladno oruđe; tako nitko neće reći da je to tvoje djelo. Svećenički marijanski pokret mora biti samo moje Djelo. Po tvojoj nesposobnosti Ja ću očitovati svoju snagu; po tvojoj ništavnosti Ja ću pokazati svoju moć" (16. srpanj 1973.).

Svećenički marijanski pokret nije stoga neko udruženje, pa makar bilo i hvalevrijedno, s mnogim pravilima i upravljačima, koje promiče neki svećenik ili revna duša, nego je "jedan duh", kao što je o njemu sretno dao naslutiti Sveti otac Ivan Pavao II. To je nešto što se ne da opipati, ali je ipak snažno i živo kao što su Božji darovi, a glavni mu je cilj živjeti posvetu Bezgrješnom Srcu Marijinu.

Povjeriti se Mariji za svećenike znači jače sebi posvijestiti vlastito posvećenje kojim su se posvetili Bogu na dan svetog Krštenja i svećeničkog Ređenja.

Svećenički marijanski pokret postaje stvarnost ne po brojkama ni po zvučnim imenima, kao ni po efikasnosti organizacije, nego po mjeri koliko se sluša Gospa i koliko se potpomaže djelo Duha Svetoga na hvalu Presvetoga Trojstva.

Duhu Pokreta pripada onaj tko se, bio upisan ili ne, posvećuje Bezgrješnom Srcu Marijinu te nastoji dosljedno živjeti i djelovati u poslušnosti i za dobro Crkve, pomažući također vjernicima da žive u pouzdanju u Gospu.

To je Pokret koji prima sve svećenike, biskupijske ili redovničke, bez razlikovanja u dobi i službi. U nj se upisuju kako vedri i žarko revni svećenici tako i oni koji su ojađeni negativnim iskustvima bilo osobnim bilo u apostolatu.

Gospino je Srce otvoreno svim sinovima; njezine ruke sabiru i međusobno ujedinjuju svećenike bez razvrstavanja (klasifikacije) i bez partikularizma.

Izbor posebne ljubavi ne dolazi s Gospine strane jer se Ona obraća odlučno svima: "Što ti saopćavam, sine, ne pripada tebi, nego je za sve moje sinove svećenike, koje ja osobito ljubim" (29. kolovoz 1973.).

Biva izabran onaj koji spremno prihvaća majčinski poziv.

Tko želi pristati uz Pokret i biti obaviješten o njegovoj aktivnosti, neka pošalje pismeno svoj pristup nacionalnom ili regionalnom centru ili, ako ovi još ne postoje, neka uputi svoj zahtjev u Italiju na adresu:

Movimento Sacerdotale Mariano
Via Mercalli 23
20122 MILANO

Pismeni pristup ne bi ipak ničemu služio kad ne bi bilo nutarnjeg pristupa i, još više, kad ne bi bilo volje da se živi i da se druge navodi da žive posvetu Gospi.

Dobro je zatim spomenuti da se Gospa, kad govori svojim predragim sinovima, ne obraća samo onima koji su upisani u Svećenički marijanski pokret, nego svim onim biskupima i svećenicima koji su joj se povjerali i koji nastoje živjeti kao oni koji su joj posvećeni.

Obaveza jedne posvemašnje posvete Bezgrješnom Srcu Marijinu daje svećenicima duboki osjećaj pouzdanja i vedrine. Vjera da nam je Gospa u konkretnim okolnostima uvijek blizu i sa željom da nam pomogne onako kako bi učinila bilo koja majka, pa i bolje, ta vjera stvara osjećaj sigurnosti i kod osobnih trpljenja i u današnjim neizvjesnostima koje proživljavamo.

Tako dolazimo do srži evanđeoske Poruke, tj. do vjere u Božju Providnost, koja nas navodi da sve okolnosti života primamo sa sinovskim povjerenjem malenih koji se posve predaju očinskoj Božjoj ljubavi.

Tako se prošlost povjerava beskrajnom milosrđu Srca Isusova; budućnost se očekuje kao dar Providnosti koji će nam doći po rukama Posrednice svih milosti; a sadašnjost proživljavamo s radosnim zalaganjem poput djece koja se igraju ili rade pod Majčinom pažnjom.

b) Značajne obaveze duhovnosti Svećeničkog marijanskog pokreta

Tri su obaveze koje obilježavaju duhovnost Svećeničkog marijanskog pokreta: posveta Bezgrješnom Srcu Marijinu; jedinstvo s Papom i Crkvom koja je s njim sjedinjena; vođenje vjernika u život povjerenja u Gospu.

Stranice koje objašnjavaju duhovnost Pokreta izvađene su iz Okružnica 21, 23 i 24 od don Stefana Gobbija.

1. Posveta Bezgrješnom Srcu Marijinu

Proživljavamo teška, nesigurna i žalosna vremena. Danas u svijetu vlada crveni zmaj koji je uspio sagraditi bezbožnu civilizaciju.

Čovjek, koga je tehnički i znanstveni napredak jako uzoholio, stavio se na Božje mjesto i sagradio novu svjetovnu prosvjetu.

Ovo radikalno odbijanje Boga jest prava kazna za današnje društvo.

Budući da je Bog Spasitelj i Isus Krist jedini Otkupitelj čovjekov, čovječanstvo se danas može spasiti samo pod uvjetom da se vrati Gospodinu. Inače je u opasnosti od samouništenja vlastitim rukama.

Ali kako se može spasiti, ako i dalje tvrdoglavo odbija Boga koji bi ga mogao dovesti spasenju?

Tu sad nastupa u službu Marija radi svoga majčinstva.

Marija je Isusova Majka, a Isus ju je postavio za pravu Majku svih ljudi.

Marija je dakle Majka i današnjih ljudi, Majka ovog čovječanstva koje je buntovno i tako udaljeno od Boga.

Njezina je majčinska zadaća u tome da ga spasi. A da bi ga mogla spasiti, Gospa želi postati put njegova povratka Gospodinu. Ona djeluje na sve načine i trudi se mnogo oko tog povratka. U tome je smisao tolikih njezinih neobičnih objavljivanja, koja su danas tako brojna: želi da shvatimo kako je nebeska Majka prisutna i kako djeluje usred svoje djece.

Ona želi raditi osobno, ali ne neposredno. Može djelovati po onoj djeci koja se posvećuju njenu Bezgrješnom Srcu, koja joj se potpuno povjeravaju, tako da Ona sama može u njima živjeti i očitovati se.

Prije svega želi djelovati preko svećenika, jer su oni njezini predragi sinovi.

Tipično je za duhovnost Svećeničkog marijanskog pokreta što ne izlaže točno i jasno nauk o posveti; koji je uostalom već poznat u Crkvi, nego predlaže da se svakog dana iskustveno vrši u životu. Zato označuje putni plan koji vodi savršenom pouzdanju u Gospu, a odvija se u četiri susljedne etape: priviknuti se na život s Marijom; pustiti da nas Ona iznutra preobrazi; ući s njom u zajedništvo srdaca; i konačno nanovo zaživjeti Mariju.

Cilj kojemu vodi put posvete, što se zahtijeva kao prva obaveza da bismo pripadali Svećeničkom marijanskom pokretu, jest dakle ovaj: dopustiti da Marija živi i djeluje u nama.

“Želim ljubiti vašim srcem, gledati vašim očima, tješiti i hrabriti vašim ustima, pomagati vašim rukama, hodati vašim nogama, ići vašim okrvavljenim tragom i trpjeti vašim razapetim tijelom” (1. srpanj 1981.).

Sada shvaćamo zašto Gospa traži posvetu Bezgrješnom Srcu od onih koji žele pripadati njezinoj četi.

Ona sama želi živjeti i raditi u djeci koja su se njoj posvetila tako da oni postanu izraz njezine majčinske boli i ljubavi i da neumorno djeluju kako bi priveli sve ljude k Bogu.

Tako će današnje čovječanstvo moći doći k spasenju putem majčinske Marijine ljubavi, kojom može k svima doći Isusova milosrdna ljubav.

Posveta Bezgrješnom Srcu Marijinu određena je jedino za posvetu svijeta, tj. za puni povratak svijeta savršenoj proslavi Gospodnjoj.

Također shvaćamo zašto Papa Ivan Pavao II u činu posvete ili povjerenja Bezgrješnom Srcu Marijinu vidi najdjelotvornije sredstvo da bi se ishodio dar božanskog milosrđa za Crkvu i za čitavo čovječanstvo (*Dives in Misericordia*, 15).

Ujedno se objašnjava duboko značenje čina njegove osobne posvete Mariji, što su mu nerijetko neki zamjerali, ali ga on često ponavlja sa žarom i najdubljom duševnom radošću.

Može se razumijeti ono što on čini na svim stranama svijeta kad odlazi u najglasovitija svetišta da bi posvetio Bezgrješnom Srcu Marijinu mjesne Crkve u kojima se našao za vrijeme svojih čestih apostolskih putovanja.

Duboki je razlog u tome što Papa vidi u posveti Bezgrješnom Srcu Marijinu najmoćnije sredstvo da bi ishodio dragocjen dar milosrdne ljubavi Isusove u suvremenom svijetu.

“... Oh, *kako duboko osjećamo potrebu posvete* za čovječanstvo i za svijet: za suvremeni svijet. ‘...Oh, *koliko nas stoga boli* sve ono što se, u Crkvi i u svakome od nas, protivi svetosti i posveti’. Bile blagoslovljene sve one duše koje su poslušne pozivu vječne Ljubavi. Bili blagoslovljeni oni koji dan za danom neiscrpivom velikodušnošću prihvaćaju tvoj poziv, Majko, te čine ono što govori tvoj Isus i tako daju Crkvi i svijetu vedro svjedočanstvo života nadahnutog Evandjeljem” (Posveta Bezgrješnom Srcu Marijinu od Ivana Pavla II, izvršena 13. svibnja 1982. u Fatimi).

2. Jedinstvo s Papom i s Crkvom koja je s njim sjedinjena.

Crkva je božanska i ljudska, i u svojem je ljudskom dijelu krhka i grešna, te joj je potrebno činiti pokoru.

Crkva je Svjetlo svijeta, “*Lumen gentium*”, ali često zla ovog svijeta u kojemu živi postaju bolesti koje zaražuju ljudski dio Crkve. To svjedoči gotovo dvijetisućgodišnja njezina povijest.

Danas Crkva živi u svijetu koji je sagradio novu svjetovnu civilizaciju. Duh ovoga svijeta, ili sekularizam, koji je ušao u njenu nutrinu, prouzročio je stanje velike patnje i krize u kojoj se nalazi Crkva. To je glasoviti “*sotonski dim*”, o kojemu je govorio blažene uspomene papa Pavao VI.

Sekularizam na intelektualnom nivou postaje “*racionalizam*”, a na životnom nivou “*naturalizam*”.¹

---

¹ Opaska prev.: *Sekularizacija* znači najprije izuzimanje nečega ispod crkvenog vodstva i predaja svjetskom, građanskom vodstvu kao na pr. sekularizacija školskog odgoja. U prenesenom smislu sekularizacija je oslobođenje od crkvenog utjecaja ili posvjetovljenje.

Racionalizam (od latinskog *ratio* = razum) jest smjer u teoriji spoznaje koji smatra da je razum jedino vrelo i kriterij vjerodostojnosti znanja.

Zbog racionalizma danas postoji tendencija da se čitavo Božje otajstvo kao i poklad objavljenih istina tumače na ljudski način. Tako se često niječu temeljne vjerske dogme i na prikriiven i dvosmislen način šire se najteže zablude.

Ove se zablude katkada naučavaju i u katoličkim školama te se od Svetog Pisma pa čak i od Isusova Evanđelja sačuvalo malo ili ništa.

“Sastavili ste svojim riječima neko svoje Evanđelje” (25. rujna 1976.).

Zbog naturalizma danas je običaj da se daju velike vrijednosti vlastitom, osobnom djelovanju, efikasnosti i programiranju u apostolskom sektoru, zaboravljajući pritom na primarnu vrijednost Milosti Božje i da nutarnji život sjedinjenja s Kristom, tj. molitve, mora biti duša svakog apostolata.

Odatle potječe postepeni gubitak svijesti o grijehu kao zlu i nemar za Sakramenat Pomirenja, a to se sad već raširilo po čitavoj Crkvi.

Protiv ovih zabluda koje na podmukao i pogibeljan način ugrožavaju cjelovitost vjere jasno se izjasnio kardinal Joseph Ratzinger, predstojnik Svete kongregacije za nauk vjere svojim glasovitim intervju-om, objavljenim u knjizi : “Izvještaj o vjeri”.

Također se i Papino Učiteljstvo često izjašnjava snažno i uporno.

Tada se čovjek spontano pita: kako to da Crkva još nije izašla iz ove svoje duboke vjerske krize?

Što kriza u Crkvi još traje to ovisi jedino o njezinu unutarnjem nejedinstvu. Zbog njega danas svi ne slušaju i ne slijede sve što Papa određuje Učiteljstvom.

Gospa je ishodila Crkvi velikog Papu, koji se posvetio njenu Bezgrješnom Srcu i kojega Ona sama vodi po svim putevima svijeta da bi širio Svjetlo Krista i njegovog Evanđelja spasenja te da bi učvrstio u vjeri sve pastire i stado koje mu je povjereno. Ali često se oko Pape nalazi velika praznina: njegovo Učiteljstvo ne podržava čitava Crkva i njegova riječ često pada u prazno.

Pa ipak, obnova Crkve ostvaruje se jedino po njenu nutarnjem jedinstvu. Put kojim treba proći jest prema tome put potpune sloge svih biskupa, svećenika i vjernika s Papom.

Ovim je protumačen duboki razlog druge obaveze Svećeničkog marijanskog pokreta. Gospa danas traži da budemo svima za uzor u ovom jedinstvu. Uzor u ljubavi prema Papi, u molitvama i trpljenjima za njega, u slušanju i širenju njegova Učiteljstva, a napose posvemašnjoj poslušnosti.

Gospa želi da se vrati među kler ponizno i snažno vršenje kreposti poslušnosti.

Naravno da poslušnost Papi, koja je uporište zajednice s biskupom, uključuje zajednicu poslušnosti s Pastirom vlastite biskupije i s vlastitim redovničkim Poglavarima.

3. Voditi vjernike do pouzdanja u Gospu

Već se od početka osjećalo da su redovnici i vjernici pozvani da pripadaju ovom Pokretu.

Doista, treća obveza svećenika Svećeničkog marijanskog pokreta jest da vodi vjernike, koji su povjereni njegovoj pastoralnoj brizi, do posvete Bezgrješnom Srcu Marijinu.

“... Ta, svećenici moraju sada početi djelovati; po njima se želim vratiti među svoje vjernike; jer s vjernicima koji okružuju moje svećenike želim oblikovati svoju nepobjedivu četu...” (1. studeni 1973.).

Ovime se objašnjava zašto se Svećenički marijanski pokret, koji je nastao u prvom redu za svećenike, otvara također prema vrlo prostranom svijetu laika, dajući tako početak Marijanskom pokretu.

c) Marijanski pokret

To je Pokret sastavljen od svih redovnika koji nisu svećenici i od vjernika koji se obavezuju živjeti život posvete Bezgrješnom Srcu Marijinu, u vedroj zajednici sa svojim svećenicima i biskupima. Oni nisu vezani nikakvom pravnom vezom te mogu slobodno djelovati u crkvenim udrugama kojima pripadaju.

Kao pripadnici Marijanskog pokreta angažiraju se u životno iskustvo posvemašnjeg povjerenja u Gospu, kako bi im Ona pomogla da ostanu vjerni vlastitom krsnom posvećenju, da budu svjedoci zajedništva i jedinstva, postojano se trudeći oko obraćenja, po molitvi i pokori.

1. Živjeti krštenje.

Naturalizam u običnom govoru označuje iznošenje najgrubljih strana ljudskog života, bez ikakvih obzira na stid i uvriježene dobre običaje. Tako Matoš piše: “Naturalizam je ljubio blato, blatne ljude, blatna djela, blatne riječi.” (vidi B. Klaić: Rječnik stranih riječi).

U činu posvete za pripadnike Marijanskog pokreta, koji se nalazi na kraju knjige, čitamo: “s ovim činom posvete hoćemo živjeti, s tobom i po tebi, sve obaveze koje smo preuzeli svojim krsnim posvećenjem”.

Ovim se riječima ističe kako Gospa pomaže vjernika, koji se posvetio Bezgrješnom Srcu, napose u tome da danas živi obaveze koje je preuzeo u času krštenja. Razumljivo je da u ovim vremenima kršćanin, koji je uronjen u jedan tako sekularizirani svijet, nailazi na mnoge teškoće u proživljavanju svoga krsnog posvećenja.

Krštenje proizvodi temeljit preobražaj: daje milost i sam božanski život, suobličuje nas Isusu Kristu, kojemu postajemo braća i kojega moramo nanovo zaživjeti u vlastitom životu.

Svijet u kojem živi, kršćanina sada lako instrumentalizira, pa čak i manipulira, preko svih sredstava društvenog priopćavanja, tako da često, gotovo neopazice, prima i slaže se s njegovim vrijednostima koje su u suprotnosti s onima što ih Krist naučava.

Koliko danas ima takovih krštenika koji u svakodnevnom životu izdaju krsno posvećenje.

Kao naročitu obavezu Marijanskog pokreta Gospa traži da se vjernici posvete njezinu Bezgrješnom Srcu; tada ih kao Majka oprezno vodi da proživljavaju svoje krštenje u potpunoj vjernosti Isusu i njegovoj Crkvi.

2. Svjedoci zajedništva i jedinstva

U činu posvete za vjernike još se kaže: “Obećajemo ti da ćemo biti sjedinjeni sa Svetim Ocem, s crkvenim Poglavarima i s našim svećenicima, da bismo se tako oduprli širenju osporavanja Učiteljstva što ugrožava same temelje Crkve”.

To je značajna obaveza koja označuje svakog vjernika koji pripada Pokretu, i potiče ga da uvijek bude u Crkvi element zajedništva, pomirenja i jedinstva. Crkva u ovom razdoblju svoga čišćenja proživljava trenutke velikog trpljenja.

Svećenički marijanski pokret želi prije svega potpuno sudjelovati u svim trpljenjima Crkve, pijući zajedno s njom iz kaleža mnogih gorčina. Zato nije nikada pozvan da kritizira, da sudi, a još manje da osuđuje. Stoga se ne slaže, štoviše otvoreno odbacuje način kako danas mnogi postupaju da javno, čak i preko tiska, na oštar i zloban način kritiziraju svetu Majku Crkvu.

Nikad se ne smije lijevati ocat na otvorene i krvave rane. Jedina pomoć koju Pokret želi danas pružiti Crkvi jest ljubav: sinovska i milosrdna ljubav.

“Dat ću vam da mnogo ljubite Crkvu. Danas Crkva proživljava trenutke velikog trpljenja, jer je njezina djeca sve manje ljube. Toliki bi je htjeli obnoviti i očistiti jedino kritiziranjem i žestokim napadajima na njezinu instituciju. Ništa se ne može obnoviti i očistiti bez ljubavi” (9. studeni 1975.).

Naročita je obaveza Marijanskog pokreta da vodi vjernike da budu danas svjedoci ljubavi prema Crkvi.

Ljubav, koja se mora ostvarivati u vjernoj i oduševljenoj nazočnosti, koja sudjeluje u njezinoj boli i nosi s njom njezin veliki Križ.

Napose ljubav, koja u svim prilikama postaje element povezivanja i jedinstva i tako sudjeluje u liječenju Crkve od tolikih njezinih dubokih i bolnih razdora.

3. Obaveza obraćenja

U obrascu posvete za laike također se tvrdi: “Obavezujemo se da ćemo provoditi u sebi ono nutarnje obraćenje koje Evanđelje toliko traži”.

Gospa traži također od vjernika koji pripadaju Pokretu svakodnevnu obavezu obraćanja putem molitve i pokore.

Stoga im poput pažljive i brižne Majke pomaže da izbjegavaju grijeh i da žive u milosti Božjoj, poziva ih na čestu ispovijed, na bujan euharistijski život i na neprestano vršenje Božjega Zakona, napose obavezuje mladež i zaručnike da žive krepost čistoće, i na bračnu čistoću u sakramentu ženidbe prema Kristovu nauku, kako ga je nedavno nanovo potvrdilo crkveno Učiteljstvo.

Ovo je danas tako potrebno da bismo se suprostavili besramnoj nečistoći koja se posvuda širi, i ako želimo doprinijeti da svijet bude čišći i ljepši.

“Vjernici neka budu uzor pokorničkim načinom života, odbacivanjem sve izazovnije i besramnije mode, i neka na sve načine suzbijaju širenje nečudorednog tiska i priredaba te ove neprekidne poplave blata što sve potapa.

Neka budu uzor svima svojom čistoćom, svojom uzdržljivošću i čednošću.

Neka izbjegavaju sva ona mjesta gdje se profanira sveti značaj njihove osobe. Neka sastave oko svojih svećenika svoju veliku bijelu vojsku” (1. studeni 1973.).

Sad već ima na desetke milijuna laika koji su sa svih strana svijeta pristali uz Marijanski pokret, i često upravo od njih, svećenici primaju dobar primjer, stvarnu pomoć i dragocjeno ohrabrenje.

d) Cenakuli

Može se reći da Svećenički marijanski pokret djeluje u svim sredinama crkvenog života u kojima se nalaze osobno angažirani njegovi pristaše: od redovničkih kuća do župa, od teološkog sektora do pastoralata, od duhovnosti do misionarskog apostolata.

Koliko neki svećenik više živi duh Pokreta, toliko se više s oduševljenjem angažira i usvaja inicijative Crkve. Katkad se pak Pokret razvija unutar crkvenog života u jednoj tipičnoj aktivnosti, a ta je da skuplja svećenike i vjernike na susrete molitve i bratstva, nazvane "Cenakuli".

1. Regionalni, biskupijski i obiteljski Cenakuli

Regionalni i biskupijski Cenakuli odvijaju se uvijek u vezi s mjesnim biskupom koji ili osobno sudjeluje ili katkad šalje svoj pristanak i blagoslov.

Ovi Cenakuli pružaju zavidnu priliku da se ostvari iskustvo zajedničke molitve i življenog bratstva, te su od velike pomoći svima u nadvladavanju sumnji i teškoća, da bi se odvažno napredovalo na teškom putu posvete.

Između svećenika koji su preuzeli zadaću da skupljaju subraću, izabrani su odgovorni za Pokret na nacionalnom, regionalnom i biskupijskom nivou.

Od odgovornih iz svih naroda stižu veoma utješni izvještaji u kojima uvjeravaju kako se Cenakuli sve više razvijaju.

Obiteljski su Cenakuli danas naročito providnosni zbog teškog rasipanja obiteljskog života.

U njima se sastaju jedna ili više obitelji Pokreta u istoj kući: moli se sv. Krunica, razmatra se o životu posvete, ostvaruje se bratsko iskustvo uzajamnom razmjenom problema i teškoća i uvijek se zajednički obnavlja čin predanja Bezgrješnom Srcu Marijinu.

Već su se uvjerali da obiteljski Cenakuli pomažu kršćanskim obiteljima da žive danas kao istinske zajednice vjere, molitve i ljubavi.

2. Sastav Cenakula

Sastav Cenakula je veoma jednostavan. Po ugledu na učenike koji su se sastali s Marijom u jeruzalemskom Cenakulu¹, u Cenakulima se nađemo zajedno:

– *Da bismo molili s Marijom*

Cenakuli moraju biti prije svega molitveni susreti.

No ova molitva mora se obaviti s Marijom.

Zato je zajednička značajka svih Cenakula moljenje sv. Krunice. S njom pozivamo Gospu da se pridruži našoj molitvi, molimo zajedno s njom, a za to vrijeme Ona sama otkriva dušama otajstva Isusova života.

“Vaša Krunica, koju molite u Cenakulima udovoljavajući hitnom zahtjevu svoje nebeske Majke, jest kao golemi lanac ljubavi i spasa, s kojim možete obaviti osobe i situacije, pa čak i utjecati na sve događaje svoga vremena. Molite je i nadalje, umnožite svoje molitvene Cenakule.” (7. listopad 1979).

– *Da bismo živjeli posvetu*

Za vrijeme Cenakula moramo se uzajamno pomagati da bismo živjeli posvetu Bezgrješnom Srcu Marijinu.

Evo kojim putem treba ići: privikavati se da gledamo, osjećarno, ljubimo, molimo i radimo onako kako je to činila Gospa.

---

¹ Opaska prevodioca: Cenakul dolazi od latinske riječi *coena* koja je kod Rimljana značila glavni obrok ili ručak, a taj je bio oko 3 ili 4 sata po podne.

Lat. riječ *caenaculum* znači blagovalište, a u prenesenom smislu označuje društvo osoba istih ideja ili mišljenja.

U Sv. Pismu *caenaculum* je dvorana gdje je Isus okupio svoje apostole na Zadnju večeru i gdje su se apostoli sabrali na molitvu s Marijom i nakon devet dana primili Duha Svetoga u obliku gorućih jezika.

Tome treba poslužiti prekid razmatranja što se čini na Cenakulima, jer imade drugih prilika i mjesta za razmjenu mišljenja o tekućim poslovima, što je također neophodno za sve.

Općenito ovaj se razmak vremena posvećuje zajedničkom razmatranju knjige Pokreta. Nije stoga u duhu Cenakula da ga provedemo u slušanju učenih predavanja ili u razmjeni mišljenja o kulturnim zbivanjima, inače smo u pogibelji da se udaljimo od one atmosfere jednostavnosti i prisnosti po kojoj su naši susreti tako plodni.

– *Da bismo ostvarili bratstvo*

Napokon smo svi u Cenakulima pozvani da iskustveno ostvarujemo autentično bratstvo. Zar nije to možda jedno od najljepših iskustava što se uvijek u svakom Cenakulu ostvaruje?

Koliko se više moli i daje prostora djelovanju Gospe, toliko se više osjeća i porast u uzajamnoj ljubavi među nama.

“Zašto vas želim sjedinjene u Cenakulu sa mnom? Zato da bih vam pomogla da se volite i da živite u pravom bratstvu, u društvu Majke. Potrebno je danas da se moji svećenici poznaju, da se pomažu i da se uistinu vole, da budu kao braća koju je Majka okupila. Danas za moje svećenike ima odveć samoće, previše napuštenosti. Ne želim da budu sami: neka se pomažu, neka se ljube, neka se svi osjećaju i budu uistinu kao braća” (17. siječnja 1974.).

Protiv pogibli samoće, koja se danas naročito osjeća i koja je pogibeljna za svećenike, evo lijeka što ga Gospa nudi: Cenakul, gdje se sastajemo s njom da bismo se mogli upoznati, ljubiti i pomagati kao braća.

e) Pomoć Crkvi

Na kraju ovog prvog dijela Uvoda gdje smo naročito nastojali protumačiti porijeklo, širenje i duhovnost Svećeničkog marijanskog pokreta, prirodno je da postavimo sebi pitanje: ta kakav smisao ima ovaj Pokret danas u Crkvi? Među premnogim udruženjima koja djeluju na svim razinama, kakvo je njegovo djelovanje u crkvenom životu?

Čini mi se da bih na postavljeno pitanje trebao dati ovaj jednostavni odgovor: Svećenički marijanski pokret jest pomoć koju nebeska Majka danas daje Crkvi, da bi Crkva primijetila njezinu majčinsku prisutnost, da bi se utješila usred velikih trpljenja i da bi se uvijek osjećala okruženom ljubavlju i molitvama tolike svoje djece.

Sa Svećeničkim marijanskim pokretom Gospa želi pružiti Crkvi snažnu pomoć da nadvlada bolnu krizu čišćenja koju upravo proživljava u ovim vremenima.

Vidimo kako Redovi i redovničke Kongregacije, koji su nekoć cvali, sada zbog ove krize proživljavaju trenutke naročitih teškoća.

Svojim Djelom Gospa želi svima pomoći da s njom nadvladaju sadašnje trenutke trpljenja i zato poziva ponajprije svećenike, zatim redovnike i vjernike da se posvete njezinu Bezgrješnom Srcu te da budu posve vjerni Papi i Crkvi.

Razlog zbog kojeg Pokret nema nekog pravnog postojanja jest taj da bi svi mogli lakše prihvatiti ovu pomoć.

U tome je njegova slabost jer, budući da nema neke pravne fizionomije, nalazi se u nemogućnosti da traži ono službeno odobrenje koje bi mu moglo olakšati hod.

No u tome je također njegova snaga jer tako svećenicima i redovnicima olakšava da mu pristupe, budući da ne nameće nikakve društvene veze.

Ako se Crkva usporedi s jednim drvetom, rekao bih da nije svrha Svećeničkog marijanskog pokreta dodati još jednu granu k onima mnogima koje već ima, nego je njegova svrha u tome da u drvo unese skrivenu snagu koja izlazi iz Bezgrješnog Srca Marijina i širi se po svim granama Crkve, pomažući im da se razvijaju svaka prema svom vlastitom djelovanju i prema svojoj naročitoj fizionomiji, i dajući svima veću bujnost i ljepotu.

Ako potom želimo upoznati koje svojstvo većma udara u oči kod Svećeničkog marijanskog pokreta, moram, čini mi se, ustvrditi da je to *njegovo supstancijalno siromaštvo*.

Pokret je tako siromašan da službeno ni ne postoji. A budući da ne postoji, prirodno je da ni na koji način ne može biti unesen u popis.

Ponekad među sobom sa smiješkom govorimo: ima nas sada već preko šezdeset tisuća svećenika i deseci milijuna vjernika koji pripadamo Svećeničkom marijanskom pokretu, ali nigdje nema dokaza da postojimo.

Pokret je tako siromašan da ne može posjedovati ni vlastitih sredstava i nema mogućnosti da prihvati ostavštine i imanja. Živi jedino od darova što mu ih Providnost pošalje da bi podmirio goleme

troškove za tiskanje knjiga i njihovo širenje. Zato svaki nacionalni Centar samostalno rukovodi životom pokreta, na temelju sredstava što mu ih Providnost stavi na raspolaganje.

Pokret je siromašan i što se tiče ljudske podrške, također one koja bi mu mogla pribaviti radost i utjehu usred neizbježnih teškoća na koje nailazi.

To bi mogle biti napose preporuke sa strane Poglavarara, pohvale i ohrabrenja crkvenih vlasti te različiti drugi dokazi zasluga.

Siguran oslonac što nam ga Gospa želi dati jest njezino Bezgrješno Srce, i jedino preporučeno pismo jest ono koje se nalazi upisano u život svakog svećenika, koji se njoj posvetio da bi mu tako pomogla doprijeti do svetosti.

Ovo radikalno siromaštvo Svećeničkog marijanskog pokreta *treba svatko od nas ljubiti, blagoslivljati i živjeti*.

Jer to je vlastito Marijino siromaštvo koje se odražava u njezinu Djelu.

To je siromaštvo nebeske Kraljice koja se sakriva pod odjećom jednostavne kućanice.

To je siromaštvo naše bezgrješne Majke koja je sva puna Milosti, a pokazuje se u svom tako skromnom i normalnom načinu života, u savršenom služenju svom zaručniku Josipu i svom božanskom Sinu Isusu.

Marijino siromaštvo mora se uvijek odražavati u ovom njezinu Djelu, jer i Svećenički marijanski pokret mora postojati, širiti se i djelovati *jedino u službi Crkvi i to u savršenoj službi ljubavi*.

Evo zašto Pokret ne smije imati ni svoje vlastito postojanje: on može živjeti jedino u životu Crkve i u službi Crkve.

Crkvi se na taj način može doista pomoći da nosi svoj veliki Križ u ovim krvavim trenucima njezina čišćenja, a svjetlo koje joj Bezgrješno Srce daje preko tolikih svojih predragih sinova pomaže joj da ide naprijed prema svom najvećem sjaju.

“Tako se, preko vas koji ste mi odgovorili, moje Svjetlo sve više širi u Crkvi i vraća joj se snaga i pouzdanje, sila i novi polet za evangelizaciju i spas svih naroda zemlje” (14. studeni 1980.).

Drugi dio

TEOLOŠKI KRITERIJI ZA RAZUMIJEVANJE KNJIGE

Neki misle da se Svećenički marijanski pokret može izjednačiti s knjigom “Svećenicima Marijinim predragim sinovima”, tj. da su Pokret i knjiga jedna te ista stvar.

To je pogrešno. Svećenički marijanski pokret se stvarno razlikuje od knjige.

Pokret je Gospino Djelo i sastoji se stvarno u pozivanju svećenika na posvetu njezinu Bezgrješnom Srcu, na jedno veliko jedinstvo s Papom i Crkvom i na upućivanje vjernika prema obnovljenoj marijanskoj pobožnosti.

Kako se vidi, prikaz točaka koje točno označuju Pokret vrlo je jednostavan, i kad ih neko proživljava, pripada Pokretu iako, uzmimo, nikada nije upoznao knjižicu.

U tom je smislu Svećenički marijanski pokret različan od knjižice.

Ali kad netko počne ozbiljno živjeti ove obaveze, prirodno osjeća potrebu da se pita: kako ih trebam živjeti? Tko mi daje sigurnost da ih živim? Kojim putem moram ići?

Na ova pitanja odgovara knjiga, jer je u njoj označen putni plan koji treba izvršiti da bi se stvarno živjela posveta Bezgrješnom Srcu Marijinu.

Može li dakle Svećenički marijanski pokret biti bez knjige? Teoretski može, ali praktično sasvim ne može.

Doista, kao što je Pokret Gospino Djelo; tako je Ona sama s knjigom izabrala sredstvo neophodno potrebno za njegovo širenje i za istinsko razumijevanje njegova duha.

“I knjiga je samo sredstvo za širenje mog Pokreta. Važno sredstvo što sam ga Ja izabrala, jer je neznatno. Ono će pomoći da mnogi među mojim svećenicima upoznaju ovo moje Djelo ljubavi.” (24. lipanj 1974.).

Čini mi se korisnim da se sada malo zadržim na objašnjenju postanka i književnog oblika knjige, njezinih prednosti i granica, a napose na skiciranju nekih kriterija zdrave teologije, koje smatramo nužnima za njezino točno razumijevanje.

U tom traganju okoristili smo se znatnom pomoći što je donose Okružnica 16 i 18 don Stefana Gobbija, a napose prethodnim uvodom.

a) Postanak i oblik knjige

Od srpnja god. 1973. don Stefano je počeo zapisivati neke jasne i snažne misli koje su mu se radale u duši.

Pokoravajući se duhovnom vodi mislilo se sabrati ih u jednoj knjižici od malo strana, i tako je pripremljeno prvo izdanje koje je bilo predstavljeno na skupu svećenika Pokreta, što se održavao krajem rujna te iste godine.

Knjižica je naišla na prilično negativan prijem. Zašto takvo odbijanje, usprkos tome što su smatrali da je sadržaj potpuno u skladu s onim što su u molitvi i razgovorima spoznali kao put Svećeničkog marijanskog pokreta? Iz istih razloga zbog kojih i danas mnogi nailaze na teškoće da prihvate knjigu.

– Prije svega jer nije imala crkvenog odobrenja. Njega nismo ni tražili, budući da se tada radilo o malom izdanju kao rukopisu, i izvan trgovine, i jer su spisi ove vrste oslobođeni od toga “*motu proprio*”-m Pape Pavla VI od 10. listopada 1966.

– Zatim, zbog književnog oblika u kojem je predstavljena. Knjižica je naime određivala duhovni smjer Pokreta kako ga je sama Gospa označivala preko mističkog fenomena zvanog “*nutarnji govor*”, a svećenicima se ovaj oblik ponajviše ne sviđa.

– Naročito zato što se strahovalo da, uz tolike poruke koje danas kruže i o kojim je slobodno misliti da su jednim dijelom patološkog porijekla, a druge opet nesigurne autentičnosti, knjižica u ovom obliku ne naiđe na svom putu na nepremostive zapreke i velike teškoće, osobito od strane crkvenih vlasti.

Ova se neodlučnost ipak postepeno prebrodila time što je knjiga kod svećenika, redovnika i vjernika nailazila na sve širi prijem i što su se njezini prijevodi na glavne poznate jezike posvuda umnožili.

Svi su primijećivali, najprije s nekim iznenađenjem, a potom s dubokom radošću u duši, da je knjiga vrlo skromno i maleno sredstvo, ali sredstvo koje je Gospa izabrala za širenje Pokreta po svim stranama svijeta.

Knjiga je u stvari oruđe, ljudski gledajući vrlo ograničeno, kojim se Gospa htjela poslužiti da privuče svećenike i vjernike koji su im povjereni.

Kad jednom privuče svećenike i vjernike svom majčinskom Srcu, Ona će ih uvesti u priso prijateljstvo sa Isusovim Srcem te će živjeti u srcu Crkve, njegova Otajstvenog Tijela.

Ako ovu knjigu uzmemo s poštovanjem u ruke i razmatramo je u jednostavnosti srca, opazit ćemo da slušamo živu riječ, slatku poput meda i oštru kao mač.

U njoj se iznosi duhovnost utemeljena na Objavi i na životu Crkve preko sjajnih stupova kao što su Sv. Ivan Evanđelist, Sv. Franjo Asiški, Sv. Franjo Saleški, Sv. Ljudevit Grignon de Monfort, Sv. Ivan Bosco, Sv. Terezija iz Liseuxa i Sv. Maksimilijan Kolbe.

Njezina se vrijednost može provjeriti jedino ako je ostvarimo u praksi: po plodovima se poznaje kvaliteta drveta.

Da bi se sam Svećenički marijanski pokret jasnije shvatio u svojim zahtjevima i bogatstvu, postepeno, onako kako ga Gospa preko spisa don Stefana Gobbija tumači, knjiga nije uređena prema točno određenim i povezanim poglavljima.

Sama Gospa u glavnim crtama opisuje, širi i utvrđuje Svećenički marijanski pokret koliko na diskretan toliko i na veličanstven način, sada već na svim stranama svijeta.

b) Prednosti i granice knjige

Prednosti i granice knjige proizlaze odatle što je knjiga jednostavno, ali dragocjeno sredstvo Svećeničkog marijanskog pokreta.

1. Ona je dragocjeno sredstvo za njegovo širenje

Svećenički marijanski pokret se proširio sada već na sve strane i svuda je uvijek dopro po knjizi. Knjiga je spontano prevedena na glavne jezike i tako je svećenicima mogla pružiti mogućnost da upoznaju hitan poziv Gospe, da se posvete njezinu Bezgrješnom Srcu.

Privučeni njezinim majčinskim pozivom, svećenici su sa svih kontinenata odgovorili svojim pristankom Pokretu, povjerali su se Mariji, započeli su se sastajati u Cenakule i na taj se način Gospino Djelo moglo posvuda širiti i doprijeti čak u najudaljenije krajeve svijeta.

Kada don Stefano odlazi i u najnepoznatija mjesta da bi sudjelovao u Cenakulima, ugodno je iznenađen gledajući već rašireni Pokret, i mora priznati da je sredstvo takva širenja uvijek bila knjiga.

Knjiga dakle na čudan način obavlja zadaću da posvuda razglasi Svećenički marijanski pokret.

2. Ona je dragocjeno sredstvo za razumijevanje njegova duha.

Razmatranje onoga što je sadržano u knjizi često proizvodi prave preobrazbe u dušama. Knjiga pomaže živjeti duh posvete, a katkada kod svećenika ostavlja dojam kao da odgovara na njihove posebne potrebe, da ih hrabri u prebrođavanju teških prilika, da ih postepeno vodi da sve čine s Marijom, po Mariji i u Mariji.

Tisuće pismenih pristupnica, što su ih poslali svećenici iz različitih nacionalnih Centara, svjedoče o toj stvarnosti.

Navodim kao potvrdu neke odlomke iz triju pisama svećenika, što sam ih primio.

Od jednog talijanskog svećenika: "Posjedujem vašu knjigu s kojom me je upoznao moj, sada već pokojni, biskup. On je knjižicu stalno čitao, imao ju je uvijek pri ruci i kad mu je vid počeo slabiti, ja sam mu morao pročitati po nekoliko stranica. Uživao je u tom, osjećao veliku korist za svoju dušu, crpio odatle radost i gorljivost."

Od jednog misionara iz Brazila: "Strahovao sam da ću zastati, a imao sam toliko povoda. Ti su nanizani u onim laganim napastima koje su, čas jedna, čas druga, bile moj svagdanji kruh. Potom sam razmatrajući knjigu obnovio svoj čin predanja Bezgrješnom Srcu Marijinu, i malo pomalo pouzdanje mi je opet oživjelo. Kako bih želio živjeti u svijesti da sam Marijino vlasništvo!"

Iz jedne zemlje Srednje Amerike: "Svećenik sam, već 14 godina sveden na laički stalež; nisam više molio shrvan teškom vjerskom i moralnom krizom. Profesor sam na jednom velikom Sveučilištu. Imao sam u rukama vašu knjigu, ali je kroz mnoge mjesece nisam čitao, smatrajući je jednom općenitom i običnom raspravicom o marijanskoj pobožnosti. Konačno sam osjetio želju da otvorim knjigu koju još nisam bio otvorio. Ne znam što se u meni dogodilo. Već od prve stranice probudila se u meni živa želja da čitam sve više i više, velika revnost i obnovljena ljubav prema Isusu i njegovoj Crkvi. Tada sam se sjetio onoga što sam naučio u sjemeništu: po Mariji k Isusu. Pripremao sam se cijeli mjesec studeni, i 8. prosinca obavio sam svoju posvetu Bezgrješnom Srcu".

Neosporne prednosti knjige jesu doprinos koji ona uspijeva dati u širenju i u shvaćanju duha Svećeničkog marijanskog pokreta.

3. Granice knjige

Granice knjige su očite, i predstavlja ih to što je knjiga bez sumnje skromno i maleno sredstvo.

Ova njezina skromnost i malenost ističe se na različite načine.

Prije svega oblikom: pojavljuje se naime pod oblikom nutarnjih govora, i to može mnogima biti kamen spoticanja kod njezina prihvaćanja.

Ali s čije strane? Općenito sa strane onih koji imaju sklonost da odbacuju bilo kakav oblik nadnaravnog zahvata, jer prihvaćaju jedino ono što prolazi kroz vlastiti razumski sud.

Mogu to biti i dobre osobe, spremne i obrazovane, ali su odviše velike, pa se skandaliziraju nad krajnjom malenošću ovog sredstva.

I sadržajem se ističe njezina malenost.

Knjiga naime nije neki traktat iz teologije, niti iz mariologije i ne predstavlja se kao potpun priručnik marijanske pobožnosti.

Niti na sustavan način razvija biblijske i teološke razloge u prilog duhovnom iskustvu posvete Mariji, što je također od zamašne važnosti i vrijednosti, kako dokazuje rasprava o pravoj pobožnosti od Monfort-a.

Krajnje jednostavnim načinom govora knjiga iznosi ono što nebeska Majka danas želi od svećenika, svojih predragih sinova. Radi se o izabranim stranicama iz jednog dnevnika, no njegov se sadržaj podudara s objavljenim naukom i s naučavanjem Crkve. Ima okus razgovora između Majke i djece, u stilu koji se u prvom dodiru s knjigom može, u nekim slučajevima, činiti odviše sladak, a u drugima odviše oštar. Neke se misli vraćaju potom s mučnom upornošću, dok se druge gotovo ignoriraju.

Ne nalazimo se pred djelom koje je napisano za stolicem i koje razlaže već unaprijed određenu skicu. Da nas razočaranje ne bi dovelo do odbacivanja knjige, treba imati na umu da se ovdje s pravom pretpostavlja ono što svaki svećenik mora znati, a to je da mora crpiti iz Objave, iz Crkvenog Učiteljstva, te iz izvora zdrave filozofije, teologije, literature, ascetike i mistike sve ono što mu je potrebno za njegov unutarnji duševni život, za njegov apostolat, za život u zajednici s cijelom Crkvom i sa svijetom.

Teološku naime podlogu Svećenički marijanski pokret sačinjava čitav marijanski nauk sadržan u Svetom Pismu, koji su razjasnili sv. Oci i izložilo Crkveno Učiteljstvo. Knjiga ne želi biti njezinim udžbenikom, jer u Crkvi već postoje stručno usavršene ustanove za tu svrhu.

Ništa se prema tome više ne protivi istini od predodžbe, kakvu neki imaju, da će među pristašama Svećeničkog marijanskog pokreta naći svećenike koji su alergični na zdravo teološko naučavanje ili pak sentimentalni, odnosno lakovjerni.

Naprotiv, možemo mirno ustvrditi da među onima koji su poslali svoju pristupnicu Pokretu ima svećenika koji se posebno ističu na kulturnom polju, drugi opet zauzimaju vrlo odgovorne položaje, dok su neki određeni za skromne službe, svatko sa svojim prednostima i svojim nedostacima, svi se ipak nalaze među osobama koje su u sebi najstaloznije.

Jedan svećenik iz Irske primijetio je da je u knjizi sažeto Montfortovo učenje o posveti, put duhovnog djetinjstva Sv. Terezije od Djeteta Isusa i ostvarenje fatimske poruke. Na svakome ostaje zadaća da to provjeri.

Meni se čini da se u njoj doista nalazi takva sinteza jer, da bi se živjela posveta Mariji, treba joj se ponuditi u ropstvo ljubavi, a to se uistinu ostvaruje kad živimo kao djeca oslonivši se na njezino Bezgrješno Srce, tako da smo se s krajnjom poučljivošću prepustili da nas Ona u svakom trenutku hrani, odijeva i vodi.

Ako ikada, sada se može pojaviti jedno krajnje zanimljivo pitanje: zašto je Gospa htjela izabrati tako maleno i ograničeno sredstvo?

“Ti nisi shvatao, sine, da sam Ja izabrala ludost da bih zbunila mudrost i slabost da bih porazila jakost” (27. rujan 1973.).

U tome je sva tajna.

Ali to je tajna samog Evanđelja. Isus nije osudio mudrace i učenjake, ali je zahvalio Ocu nebeskom što je njima sakrio otajstva svoga Kraljevstva, a objavio ih malenima.

Sigurno, svaki pripadnik Svećeničkog marijanskog pokreta dužan je čitati i razmatrati ono što je sadržano u malenom, ali dragocjenom sredstvu knjige, ako želi živjeti svoj čin posvete Bezgrješnom Srcu Marijinu i tako doprinijeti ostvarenju njezina majčinskog plana spasenja i milosrđa.

c) Teološki kriteriji za njezino razumijevanje.

Nutarnji govor

1. Ostavljajući svakome slobodu da se u vezi s tim drži vlastitih uvjerenja, smatramo da možemo s razboritom sigurnošću tvrditi da su u ovoj knjizi prikazani “nutarnji govori”.

Mistična je teologija na žalost malo poznata: neke se pojave ili podcjenjuju sve do apriornog izrugivanja ili se precjenjuju dotle da ih smatraju gotovo jednakima službenoj Objavi.

Zaboravljamo da po Milosti postajemo prava djeca Božja i da je Marija prava naša Majka. Ne spominjemo se dovoljno da molitva nije monolog, nego dijalog u kojem najzamašniji dio treba prepustiti nebeskim sugovornicima.

Znamo da Bog ima beskonačne mogućnosti da bude u vezi sa svojom djecom, birajući za svakoga najprikladniji oblik, osim onih službenih koje svi poznajemo.

2. Što je to nutarnji govor? Prije svega treba objasniti da to nije neki neobičan ni senzacionalan događaj, nego mistična pojava prisutna u životu Crkve i opisana u priručnicima duhovnog bogoslovlja.

Nije to osjetni saobraćaj s Isusom, s Gospom ili svecima kao što se događa u istinskim ukazanjima.

Ovdje se ne vidi očima, ne sluša se ušima, ne dotiče se ništa.

Ipak nije ni samo ono dobro nadahnuće, ono svjetlo što ga Duh Sveti redovito izljuje u dušu i srce onoga koji moli i živi od vjere.

Ako se radi o istinskoj pojavi, nutarnji je govor dar onoga što Bog želi obznani i pomoći da se izvrši, te njegovo zaodijevanje u ljudske misli i riječ, prema stilu i načinu pisanja onoga tko prima poruku.

Osoba postaje sredstvo priopćavanja, zadržavajući ipak netaknutom svoju slobodu, koja se izražava činom pristajanja uz djelovanje Duha Svetoga.

Dok prima riječ Gospodnju, njegov je razum prividno gotovo kao neaktivan: to jest, ne traži ni misli ni način izražavanja kao što se, na primjer, događa kod onoga koji piše pismo ili priprema odgovoran govor.

3. Sv. Ivan od Križa naziva govorima, ili nadnaravnim formalnim riječima, one razgovijetne riječi koje duh prima ne od sebe, nego od neke druge osobe, katkada u stanju sabranosti, a nekad i ne. (Vidi Uspomna na Goru Karmel: knjiga II, pogl. 28, br. 2 i pogl. 30).

Tanquerey definira nadnaravne govore ili riječi kao očitovanje Božanske misli shvaćene nutarnjim ili vanjskim osjetilima. (Priručnik asketske i mistične teologije: pogl. 3, br. 1494).

Nutarnji govori mogu se dakle ovako definirati: "To su vrlo jasne riječi što ih primjećuje osoba koja ih prima kao da joj izlaze iz srca, i koje međusobno povezane sačinjavaju poruku".

Poziv Neba gotovo je uvijek nenadan: Gospodin, odnosno Gospa, anđeli i sveci imaju inicijativu kako u pogledu trenutka, tako i u pogledu sadržaja poruke.

4. Postoje prilično jasne upute za razlikovanje autentičnih govora od onih lažnih koji su plod smišljene prijevare ili bolesne autosugestije ili čak đavolskog upletanja. Literatura u vezi s tim nije bogata niti osuvremenjena; pomažu spisi velikih mistika (Sv. Ivan od Križa, Sv. Terezija Avilska, Sv. Ignacije, Sv. Katarina Đenovska i Sijenska) te rasprave i djela duhovnog bogoslovlja od Tanquerey-a, Royo Marin-a, Paulin-a, Garrigou-Lagrange-a i drugih.

Teže je naprotiv odvagati težinu ljudskog elementa u koji se zaodijeva neizreciva Riječ Božja, da bi se doprlo do shvaćanja onoga bitnog i općenitog, jednom riječju božanskog, što poruka sadržava.

Često se čuje kako su poruke, poput onih u knjizi, odviše česte i suviše opširne.

Uspoređuju se sa stilom Evanđelja i ukazanja odobrenih od Crkve, a zaboravljaju da se radi o vrlo različitim očitovanjima Božje Riječi, i to ne samo po autoritetu, nego također i po modalitetu.

Ako se vodi računa o svakoj osobi i njezinoj slobodi, zašto bi jedini Bog morao biti iznimka, kao da bi od nas morao tražiti dopuštenje i prilagođavati se našim ukusima u izboru mjesta, vremena, načina i sredstava da bi mogao komunicirati sa svojom djecom?

Treba napredovati u duhu Mudrosti da bismo se mogli radovati s Isusom, kad kliče: "Zahvaljujem ti, Oče, što svoja otajstva sakrivaš učenima i mudrima, dok ih otkrivaš djeci", i da bismo mogli klicati od veselja s dušom nebeske Majke dok pjeva: "Siromaha si napunio dobrima, a bogataše si otpustio praznih ruku".

Nutarnji govori knjige

U naročitom slučaju knjige "Svećenicima Marijinim predragim sinovima" dobro je imati u vidu ove teološke kriterije, koji mogu pomoći njenu dubljem razumijevanju.

1. Ono što dolazi od Boga, donosi uvijek duboki osjećaj mira i pobuđuje na veću poniznost i pouzdanje u njega; pomaže nam da se okanimo zla i da dobro provodimo u djelo na jednostavan i ustrajan način; puno je poštovanja prema našoj slobodi kao i prema slobodi bližnjega.

Tko piše i radi u ime Božje, poučava za osjećaj uravnoteženosti, čovječnosti i hrabrosti, ali u okviru ljudskih granica i nedostataka.

Kad bi neki odlomak ove knjige uzrokovao nemir, bilo bi bolje odložiti njeno čitanje za bolja vremena, nego li se uznemiravati.

2. Bog može i želi biti u vezi sa svojom djecom na zemlji u svakom trenutku povijesti. Za nas kršćane postoji mogućnost da upoznamo je li ono što dopire do nas uistinu riječ Božja, ako njezin sadržaj usporedimo s Objavom, koju vjerno čuva i nepogrešivo tumači Crkveno Učiteljstvo.

U našem slučaju treba sveukupnu poruku, kao i svaki njezin pojedini dio, čitati i živjeti u povezanosti s kršćanskim naukom.

Svrha ovih govora jest lakše i postojanije dovesti svećenike do svetosti života, podsjećajući da:

a) Marijino materinstvo, s pravima i dužnostima koje odatle proizlaze za nju i za mene, osobno me se tiče.

b) Gospa, koja je najponiznije i najčišće stvorenje nije sama sebi svrhom, nego je Majka koja rađa i odgaja posinjenju djecu, upotpunjujući djelo što ga je izvršio njezin Sin Isus.

Stoga je cilj jedino proslava Presvetog Trojstva za koju je pozvan svećenik koji se trudi da ostvari svoje zvanje.

c) Budući da je Marija Majka Crkve, povijesna veza između njezina djelovanja i našega odgovora jest poslušnost i povezanost bez pukotine s onim tko u Crkvi ima autoritet, tj. Papa, vlastiti biskupi i zakoniti poglavari.

d) Jer je svećenik čovjek posvećen Bogu na korist ljudima i smatra svojom dužnošću da priopći svojim vjernicima radost, bogatstvo i obavezu posvete Gospi, što ju je sam prvi obavio i živio.

3. Ništa nije shvatio o Pokretu onaj tko bi htio u nj ući sa sektaškim duhom, jer da bi netko bio primljen u Svećenički marijanski pokret, ne postavlja se pitanje dobi, ni ljudske nadarenosti, ni ugleda, a još manje prošlih osobnih iskustava, bilo pozitivnih bilo negativnih.

U Crkvi postoji bit koja ostaje nepromjenljiva, a postoje i vanjski oblici kojima se Riječ i Život zaodijevaju, i koji se, poput odjeće, s vremenom mijenjaju.

Neizlječivi nostalgičari za prošlim vremenima brkaju starinsko koje uvijek vrijedi, sa zastarjelim koje se može zamijeniti.

Tako se isto izgledniji tražitelji novih iskustava čine kao da znaju nešto više o Vječnom Ocu i da im je dužnost požurivati inicijative Duhu Svetom, kao da se spas svake duše ne kreće po jedinim kolosjecima molitve i pokore.

4. Budući da su sastavni dijelovi i izrazi kršćanskog nauka i života različiti i složeni, u ovim se spisima nijedan od njih ne namjerava podcjeniti, a još manje osuditi.

Ako se neki izraz, na primjer, što se tiče suvremene teologije čini oštar, treba shvatiti da se prigovor ne odnosi na teologiju kao takvu, nego na nerazborit način kako je prikazuju neki nazovi-teolozi i kako je drugi, još nerazboritije, prihvaćaju.

Drugi primjer: neke se teme, poput onih socijalnih i pastoralnih, ne obrađuju izričito bilo zato što knjiga, koja nije enciklopedija, ne može dati odgovore na sva pitanja, bilo zato što onaj tko se uistinu povjeri Gospi ne raspravlja samo na obaveznim sijelima, nego živi i rješava konkretne pastoralne probleme. Dovoljno je sjetiti se don Bosca, don Orionea i samog sadašnjeg Pape.

5. Pojave nutarnjih govora navedenih u knjizi zapisuje don Stefano uzastopce i bez duševnog naprezanja, u posve normalnom stavu, a ne u transu niti u ekstazi, bez premišljanja i ispravljanja, piše ono što u svojoj nutrini zamjećuje, ne obraćajući na to pažnju, izričući prema bogatstvu odnosno siromaštvu vlastitog stila i temperamenta, čak i onda kad se radi o isticanju istina koje prije nije poznao po sadržaju, ili ih ranije naprosto nije smatrao za takve.

Pri izboru iz spisa don Stefana dana je prednost onim stranicama koje bolje objašnjavaju posvemašnje povjerenje Gospi u ozračju evanđeoskog duhovnog djetinjstva.

S obzirom na vrijednost ovih spisa držali smo se klasičnih i uobičajenih kriterija:

- suglasnost s objavljenom Istinom;
- postojan stav poniznosti i poslušnosti;
- neke od Boga ponizno isprošene potvrde;
- vedra raspoloživost osobe i mir koji prethodi i prati božansko priopćenje.

Zato se pozitivnim znakom smatrala povlastica što je Svećenički marijanski pokret već učinio golemo dobro u dušama desetaka tisuća svećenika, od kojih se znatan broj nalazio u kriznim situacijama, kao i dobro što ga je izvršio kod mnogih vjernika.

Po čudesnim učincima, koje je proizveo, može se zaključiti da uzrok treba tražiti jedino u duhovnom svjetlu koje proizlazi od Duha Svetoga, posredovanjem Bezgrješnog Srca Marijina, u duše i srca onih koji ovu knjigu uzimaju u ruke.

6. Budući da se u ovo doba znatnih promjena u Crkvi i u svijetu množe slučajevi osoba koje za sebe tvrde da su povlaštene karizmatičkim darovima, kao što su viđenja, nutarnji govori, dar liječenja, itd., Svećenički marijanski pokret zauzima ovaj stav:

– Ne povezuje se ni s jednim udruženjem, osobom ili događajem koji pokazuju nadnaravni izgled, da bi se s njim izjednačio.

Priznaje da nema prava ni odobravati ni osuđivati, jer ta zadaća pripada Crkvi. Svakom svećeniku prepušta da se sam slobodno ponaša kako ga razboritost nadahnjuje, ali uvijek u savršenoj poslušnosti crkvenoj vlasti.

– Kad se, naprotiv, radi o objavama koje sadrže nauk suprotan Učiteljstvu, ili o osobama koje javno izlaze iz okvira ljudske normalnosti i kršćanske ravnoteže, mora upozoriti svoje članove da ostanu u posvemašnjoj vjernosti Crkvi.

– U vezi s osobama i događajima koje je Crkva htjela odobriti, Svećenički marijanski pokret u najbolju ruku poštuje svačiji izbor i ukus, iako se ne može ne obazirati na ono što se dogodilo u Fatimi, događaj od sveopće važnosti, koji se još ne shvaća dovoljno, a još manje svjedoči, iako ga je Crkva službeno prihvatila. Dovoljno je sjetiti se Pape Pavla VI i Ivana Pavla II koji su pošli kao hodočasnici u Cova da Iria.

d) Korisni savjeti onima koji budu čitali.

1. Kao što je prirodno, pristaše Svećeničkog marijanskog pokreta moraju prihvatiti na prvom mjestu svu baštinu Objave u svjetlu službenog Učiteljstva.

Slobodni su naprotiv prihvatiti ili ne prihvatiti važnost, odnosno odbaciti spise i događaje koji se općenito nazivaju "privatnim objavama".

Budući da su mistični nauk i povijest malo poznati, lako se upada ili u podrugljiv fanatizam koji iz predrasude od početka sve nijeće i ismijava, ili pak u naivni fanatizam koji sve prihvaća bez ikakva rasuđivanja.

Treba se dakle daleko držati od dviju skrajnosti:

– od djetinje lakovjernosti, koja ne rasuđuje o osobama ni događajima da bi provjerila vjerodostojnost još prije na ljudskom planu, nego li na nadnaravnom. Božja sredstva uza svu svoju malenost i siromaštvo, pokazuju uvijek značajku dostojanstva i čistoće pa nisu, kao ni pravi apostoli, bez znakova Duha Svetoga koji ih prati.

– od ohole površnosti, koja odbacuje ili se čak bori protiv onoga što bi, naprotiv, moglo biti Božje djelo. U stvari se zaboravlja ono što se teoretski uzima u obzir, a to je savršena sloboda Božja i čitavog Raja da mogu imati vezu s nama, hodočasnici na zemlji.

2. Pri čitanju ovog Dnevnika, koji je već mnogim svećenicima postao knjiga za svakodnevno razmišljanje, treba pojedine izraze prihvatiti s razborom, to jest u dobrom značenju koje se dobiva iz čitave cjeline.

Uzmimo, na primjer, Gospin savjet da se odrekne novina i televizije. Njega se može u nekim slučajevima doslovno poslušati. Mnogim svećenicima radije hoće reći da ne rasipaju dragocjene sate prateći bezvrijedne i tendenciozne programe, te da ne čitaju o svjetskim zbivanjima pod materijalističkim vidikom velikog dijela suvremenih sredstava društvenog priopćavanja.

Drugi primjer imamo u čestim izrekama, koje na prvi pogled mogu smesti, a u kojima se tvrdi da će se trijumf Bezgrješnog Srca Marijina zbiti istodobno s dolaskom slavnog Kristova Kraljevstva.

One se, naravno, tumače u svjetlu onoga što naučava Sveto Pismo (Otkrivenje, glava 20, 1-7) i autentično Crkveno Učiteljstvo. U vezi s tim neka se pogleda kako se Papa Ivan Pavao II u svojoj prvoj enciklici "Redemptor hominis" i u drugim važnim dokumentima često poziva na Crkvu drugog došašća koja očekuje drugi Isusov dolazak.

3. Drugi je savjet u pozivu da prihvatimo obilježje malenog sredstva kao što je ova knjiga. Gospa je želi takvu u stilu Providnosti jer, kako Sv. Pavao uči, Providnost izabire ono što je pred svijetom slabo i siromašno da bi zbunila zemaljsku znanost i đavolsku moć.

4. Ne smijemo se zaustavljati na ponekad nježnom izgledu stila, jer zadimljeni zrak koji udišemo i đavolska lukavost mogu nam napraviti psinu.

Svećenici, koji su se navikli na Marijino odgojiteljsko djelovanje, svjedoče kako Ona postupa blago i odlučno.

Nije joj Vječni Otac bez razloga povjerio da rodi u ljudskoj naravi i odgoji za Kalvariju njegova Jedinorođenog Sina.

Ako nas Gospa uljudno prihvaća, to je zato što nas ljubi poput majke, da bi nas potom ispružila na drvo Križa, a da se protiv toga ne bunimo, preobražavajući nas tako u otiske slične raspetom Isusu.

Sigurno da to nisu sentimentalnosti!

5. Također i one brojne izjave, koje se odnose na zla vremena u kojima živimo i na bolnu budućnost koja nas očekuje, uvijek treba tumačiti u njihovoj pravoj perspektivi, a to je ona koju pokazuje Sveto Pismo.

Koliko je puta i na kakve načine Gospodin prijetio da će kazniti svoj narod, upravo u pokušaju da ga upravi na put obraćenja i da ga vrati k sebi. Pomislimo, na primjer, na propovijedanje proroka Jone, koga je Bog poslao da naviješta razorenje grada Ninive.

Mnogi su se zbunjeni zaustavali upravo pred proročkim značenjem u koje su zaodjenute neke poruke. I pitali su se: je li istina ono što piše? Hoće li se dogoditi ono što se proriče? A ako se ne obistini, kakvu onda još vjerodostojnost mogu imati riječi poruke?

Pažljivim čitanjem knjige dobiva se najprikladniji odgovor na sva ova pitanja. Evo ga:

"Ne zaustavljajte se na predskazivanjima koja vam dajem, nastojeći vam objasniti vremena u kojima živite. Kao majka govorim vam u kakvim se opasnostima nalazite, kakve vam prijetnje prijete, kakvo bi vas zlo moglo snaći, a govorim vam to jedino zato što još možete izbjeći ovom zlu, što možete umaknuti pogibeljima i što snaga Božje milosrdne Ljubavi može uvijek izmijeniti plan Božje Pravde. I onda kad vam unaprijed obznanjujem kazne, sjetite se da snaga vaše molitve i pokore kao zadovoljština

može svakog trenutka sve izmijeniti. Ne govorite dakle: – ono što si nam prorekla, nije se ispunilo – nego zahvaljujte sa mnom nebeskom Ocu, jer On, radi odaziva na molitvu i posvetu, zbog vašeg trpljenja i zbog golemih patnji tolike moje djece, još odgađa čas božanske Pravde, da bi mogao doći do izražaja čas velikog Milosrđa” (21. siječnja 1984.).

6. Treba imati solidnu evanđeosku zrelost koja nam onemogućuje bilo apriorno potcjenjivanje ili omalovažavanje knjige kao što je ova, bilo njezino precjenjivanje.

Ona će nam, drugim riječima, dati pravi osjećaj poštovanja prema iskustvu koje se prenosi putem poruke kao i prema iskustvu koje se podržava putem poruke kao i prema nutarnjoj slobodi s kojom je treba prihvatiti.

Ne smije nas u načelu učiniti iz osnove sumnjičavima to što opažamo kako ni jedna riječ i ni jedna poruka nisu Riječ, kao ni saznanje da se u pojave, kao što su nutarnji govori, može uvući također znatna mjera subjektivnog i ljudskog.

Treba gledati i vrednovati i, kao što je govorio Sv. Pavao, zadržati ono dobro što se tu zateče i što se odatle može izvući.

Primjereno poštovanje treba dakle od početka pratiti pristup knjizi kao što je ova.

Ali to se poštovanje samo od sebe povezuje s osjećajem slobode, koja proizlazi iz sposobnosti da se na pravo mjesto smjeste također “poruke” što ih takve knjige namjeravaju prenijeti.

Rečeno je i ponavlja se: Gospine riječi, što se ovdje obznanjuju, nisu ni neko novo Evanđelje, ni neka nova vjera.

Vode i pomažu pronaći Evanđelje i vjeru – prema sebi svojstvenom odjeku i perspektivi.

Stoga se i knjiga poput ove može prihvatiti prema svojoj mjeri istine i tako dovesti do Istine koja je Krist, i bit će najprimjereniji način proživljavanja veze s Gospodinovom i našom Majkom, poput istinske evanđeoske “djece”.

7. Ovaj poziv k djetinjoj i prostodušnoj vjeri prema Kristovoj Majci i Majci Crkve označuje neku vrstu silnice, prema kojoj treba urediti stil kršćanskog života i osobnosti.

Ona treba pronaći vlastiti smještaj u mariološkom naučavanju Crkve kakvo je, na primjer, izrečeno na II Vatikanskom Saboru (Lumen Gentium, poglavlje VIII).

Nijedan nutarnji govor, pa ni ovi koji su sabrani u ovoj knjizi, ne može nadomjestiti niti se usporediti s javnim i službenim predloškom vjere Crkve, iz kojeg se pojavljuje potpuna fizionomija Marije i njezina poslanja.

U Crkvi je potrebno udomiti i dati joj također stil djetinjstva u odnosu prema njoj, a zatim u životu i apostolskom poslanju.

Marija je u Crkvi, i vodi Kristu u Crkvi: onoj Crkvi koja se nedavno izjasnila na II Vatikanskom Saboru i koja je sebi postavila pastoralne ciljeve, što ih svećenik mora usvojiti.

Marija nas vodi da proživljavamo otajstvo Crkve u znaku posvemašnje poučljivosti u vjeri: i da zato prihvaćamo – i druge usmjerimo da prihvate – također i njezinu služiteljsku – apostolsku dimenziju.

I svećenik, naročito biskupijski svećenik, ne može naći u ovoj knjizi sve sadržaje svoga svećeničkog postojanja i svoga poslanja: u njoj će eventualno moći naći perspektivu, gledište, ujedinjujuće središte kao i izvor animacije svoga svećeništva, a ponajprije svoje kršćanske ličnosti.

A to neće biti ni na uštrb pomnije oko pastorala njegove Crkve, ni na štetu primjerene pozornosti prema zdravoj teologiji.

8. Napokon posljednji savjet onome tko pristupa čitanju ove knjige.

Neka više pazi na njezinu bit nego li na oblik i neka je ne uzima u ruke s predrasudom, već s poniznošću i jednostavnošću srca.

Neka je čita bez pretpostavki i bez pohlepe.

Neka je nanovo razmatra smireno i s ljubavlju.

A zatim neka prijeđe na njezino provjeravanje u svakodnevnom životu, osobno proživljavajući ono što Gospa traži i obećava.

Deseci tisuća svećenika koji su ovih godina tako činili nisu se za to pokajali; štoviše, mole Gospu da bi i drugi išli tim istim putem.

Don Stefano Gobbi

Milano, 2. veljače 1986.

Prikazanje Djeteta Isusa u Hramu

Za sve moje sinove svećenike

“Ovo što ti priopćujem, sine, ne tiče se samo tebe, nego je za sve moje sinove svećenike koje Ja osobito ljubim.

Naročito je za svećenike Svećeničkog marijanskog pokreta koje Ja ljubim veoma nježnom ljubavlju, koje želim oblikovati i voditi za ruku da ih pripravim za njihovo veliko poslanje.

Stoga, što god sam ti rekla, skupi u jednu brošuru... Nemoj se brinuti za ono što se tiče tiska: tvoj ispovjednik pobrinut će se za sve.

I ova brošura neka se proširi što prije među svećenike: bit će sredstvo s kojim ću ih skupiti sa svih strana i s njima ću oblikovati svoju nepobjedivu vojsku.

Budi uvijek u mom Srcu i pouzdaj se u mene, sinko.”

29. kolovoza 1973.